

Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

Entrevista a Mònica Terribas

Mònica Terribas dirigeix i presenta, de forma esplèndida *La Nit al dia*; un programa diferent, intens, que es segueix amb interès i te gran prestigi com ho testimonien els premis que rep. És un informatiu d'autor, amb merescuda credibilitat. Darrere la presentadora hi ha un excel·lent equip, però ella aporta un to molt personal. No tan sols la seva àgil expressió verbal, el seu rostre lluminós i la seva mirada profunda, la seva postura i maneres; sinó també la seva comunicació total. Viu el seu treball amb passió, gaudeix d'ell; la seva forta personalitat fa que s'apercebi una certa agressivitat en les entrevistes. Es sent periodista, "Jo soc periodista" i a ningú deixa indiferent. La seva presència omple la pantalla. És una persona que transmet.

Qüestionari:

**Quin sentit té per a vostè la seva professió?
Quina funció social desenvolupa el periodisme?**

El periodisme és un instrument de comprensió de la realitat imprescindible per a poder entendre el món en què vivim i millorar-lo. Aquest és per mi el sentit de la meua professió i la funció que hauria de desenvolupar amb responsabilitat social.

La televisió té poder, moltíssim poder, i la seva influència en la societat és enorme. Aparèixer a la pantalla, "sortir a la tele", dóna fama i relleu social. Si no surts a la tele sembla com si no existissis. Per això agrada tant i desperta tant interès.

**Considera que la televisió ens educa?
Quins ideals hauria de proposar, sobretot als joves?
En quins aspectes hauria de millorar?**

Jo no tinc clar que la televisió tingui tant poder. Té, en tot cas, un poder efímer alhora que demolidor a curt termini, però això no té molta importància. El que de debò té pes és l'educació, la influència sobre les generacions futures, i això és el què em mou a mantenir-me lligada a la Universitat per poder transmetre als estudiants que el periodisme fet amb responsabilitat i amb criteri constructiu és una de les eines més poderoses per canviar allò que no ens agrada de la nostra realitat. I que s'allunyin dels objectius que sovint mouen el nostre ofici: notorietat, diners, fama... tot dura quatre dies. I si dura per sempre, és un present ben buit.

**Analitzant el contingut d'alguns programes, el llenguatge verbal i les imatges que ofereixen, s'arriba a la conclusió que tot s'hi val, que tot està permès
Convindria que hi hagués una censura o autocensura?
Tenen un codi ètic els mitjans de comunicació social? L'acompleixen?
És l'audiència el criteri per valorar un programa?
La llibertat d'expressió justifica tots els missatges?**

No és veritat que tot s'hi val. I no és veritat que la televisió sigui aquest mitjà nefast en comparació als altres. La televisió, com la resta d'indústries culturals, pateix de la dolència de la voluntat del sistema econòmic de fer-se d'or al preu que sigui, i això afecta els continguts. No em sembla que sigui bo autocensurar-se, com a criteri: crec que ha de ser fonamental en la nostra professió mantenir un criteri constructiu sobre els continguts. I allunyar allò que no contribueix a construir una societat millor. Insultar,

Maria Pallarès Sans

fomentar el llenguatge barroer, l'enfrontament, primar els continguts de privacitat... crec que va en direcció contrària a la construcció d'una societat responsable amb sentit de la responsabilitat col·lectiva. No és tan difícil fer les coses bé: es tracta de pensar el què fas i perquè ho fas. Els mitjans de comunicació tenen codis i principis que no apliquen sempre, i l'audiència sovint dona raó a la transgressió d'aquest codi. Però hem de ser responsables: aquesta és la clau de tot. I no, la llibertat d'expressió no hauria de justificar-ho tot perquè viuríem en un món sense educació i la convivència seria molt complicada. La llibertat d'expressió ha de permetre cridar consignes racistes o genocides en un mitjà? Jo crec que no.

La passivitat en la majoria dels que veuen la televisió fa que s'ho empassin tot i que tinguin tendència a imitar-ho el que veuen.

Els responsables dels programes haurien de cuidar més els continguts?

Són conscients del mal que poden fer?

Considera que alguns continguts atempten contra la dignitat de les persones?

El concepte de la dignitat de cadascú és molt relatiu: cadascú es pren i s'ofen per coses diferents. Jo tendixo a ofendre'm més davant d'alguns informatius que presenten com a informació successos i imatges que són una galeria d'impactes, res més, i que en poca cosa influeixen a la col·lectivitat més enllà de la morbositat que afegeixen les imatges. Una cosa que em va sobtar és que a ran de la mort d'Erika Ortiz, i havent demanat la família reial respecte, tots els mitjans es van abocar a una informació privada, obrint informatius, sobre la tragèdia d'una noia que no tenia, en absolut, cap transcendència institucional. Va ser un episodi que hauria de fer reflexionar el nostre ofici.

Per què les bones notícies no són notícia?

Les bones notícies no són notícia perquè la majoria de coses funcionen i la nostra feina és vetllar perquè les coses que no funcionen arribin a coneixement de tothom perquè siguin corregides. No hi ha secret, en això. Obrir un informatiu dient que les coses van com han d'anar, no tindria cap utilitat. La feina del periodisme és vigilar l'entorn, ja ho va dir Harold Lasswell, i vigilar l'entorn (i el poder) vol dir estar amatent a tot el què implica la dinàmica social per perfectir-la, per aconseguir que les coses millorin i la societat sigui més justa, més integradora, més participativa, més neta...

Vostè ha estat guardonada amb premis importants, però no sembla que li afectin massa. Els qui la coneixen diuen que és una persona modesta, molt senzilla.

Quines fites professionals s'ha marcat?

Quines són les claus perquè *La Nit al dia* sigui un referent informatiu?

Els premis serveixen, a vegades, per saber si vas per bon camí, si segueixen fent el què has de fer. La Nit al Dia és en aquests moments la meva vida professional, la meva alegria, la satisfacció quotidiana de compartir amb un equip de persones que treballen al meu costat, moments divertits, emocionants, de creativitat, d'ajuda mútua. I a més, informant i reflexionant a través de la televisió pública del meu país, en català. No té preu. No hi ha altra fita per un periodista que fer periodisme. Cap més. I la resta, forma part de l'atrezzo de la vida.

Maria Pallarès Sans

Mònica Terribas té fama de ser directa i dura en les entrevistes. També és respectuosa i propera. L'entrevista a Pere Casaldàliga va resultar molt emotiva; un exemple d'aproximació, càlida i d'admiració a una persona excepcional i molt compromesa.

Recorda alguna personalitat que l'hagi impressionat de manera especial?

Hi ha hagut algú que s'hagi enfadat per les seves preguntes?

De els moltes entrevistes que ha fet, et destacaria alguna?

No en destacaria cap, perquè seria injust. Destacaria les moltes que no he fet encara i que em fan molta il·lusió... i d'aquestes, des de poder entrevistar Vladimir Putin o Hugo Chavez o George Bush fins a l'historiador Josep Benet amb qui m'encantaria poder fer una peça com la que vam fer amb el Pere Casaldàliga. Tot té el seu moment, el seu to, el seu context. En Puyal té una teoria sobre cantar gols que crec que és aplicable a les entrevistes: no totes exigeixen el mateix to, ni totes es fan en les mateixes circumstàncies, encara que les facis a la mateixa persona.

Vostè compagina el periodisme a la televisió amb la seva tasca docent a la Universitat i, alhora, aconsegueix una vida familiar plena

Com pot abastar tantes facetes de la seva vida?

D'on treu l'energia i el coratge?

Treballa al Departament de Periodisme i de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra des del setembre del 1993! Ja fa 13 anys! Ho he compaginat sempre, perquè crec que és a la Universitat on es pot contribuir realment a canviar les coses, a dinamitzar el pensament, a compartir canvis de criteri, a reflexionar. I per poc que pugui, no ho deixaré. El què realment limita la meva dedicació al meu fill és l'horari de La Nit al Dia, perquè de dilluns a dijous no el puc posar a dormir. Però en canvi, divendres, dissabte i diumenge estem junts i cada dia el porto a l'escola. Miro de treure partit de tots els moments. No sóc l'única persona que treballa fora de casa moltes hores, però la nit ho fa una mica més cridaner, això és tot!

Vostè es manifesta i comporta de forma coherent i compromesa

En què creu? En la vida i en les persones.

Quins principis ètics defensa? L'honestedat, la coherència, la bondat, la franquesa, la veritat dita a fi de bé...

Quins drets humans considera irrenunciables? Tots, però en aquests temps que ens toca viure, crec que és fonamental defensar la llibertat de tots a convidaure en pau i a parlar-nos de tu a tu, per damunt d'institucions, càrrecs i construccions socials.

Què és el que més valora de la vida? Són tantes coses! La vida és complexa. Em fascinen els sentiments, les emocions, la capacitat de crear que tenim, de donar-nos, d'estimar.

Quines qualitats humanes, quins carismes, admira més? N'hi ha moltes, perquè tot depèn de cada moment. Admiro les persones constructives, que tenen projectes, que saben mirar el futur, que tenen ambició social, no personal, que són capaços de prescindir de la pròpia notorietat en favor dels altres i del creixement col·lectiu. Admiro les persones que es donen a sí mateixes als altres i a les causes en què creuen, i que ho fan amb coherència. I que es resisteixen a la pressió social, que sovint és molt forta.

Maria Pallarès Sans

Com es poden afrontar el sofriment i el dolor? Amb un somriure i amb molta paciència.

Com es pot ajudar al que pateix una greu malaltia? Estant al costat. Que sàpiga que hi som. L'estimació és un bàlsam quan no es pot evitar el dolor o el què és inevitable.

Com es pot acompanyar a uns pares que han perdut un fill? No sé si es pot. És el pitjor que et pot passar a la vida. No he pogut mai imaginar-me aquest dolor. No he sabut mai com ajudar amics que han passat per això, que per desgràcia, n'he conegut alguns. La distància d'un fill ja és insuportable. La pèrdua ha de ser la mort en vida... que li passés alguna cosa greu al meu fill crec que és una de les coses que em faria perdre el cap. No podria tirar endavant. Quan l'he vist patir, pel què sigui, es com si et trenquessin per dins... és quan sents de debò que som alguna cosa més que carn i óssos.

És probable que vostè, davant d'algunes de les persones que ha entrevistat, es quedés amb ganes de fer-li més preguntes. És el que nosaltres es succeeix ara; ens agradaria preguntar-li si creu amb Déu, si pot sentir el batec de l'ànima, com creix l'estimació o si l'amor és forever.

Agraïm a Mònica Terribas l'honor d'aquesta entrevista i, sobretot, per el què és i fa.

M. Carme Sans Moyà
Barcelona, març de 2007